

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА

ПЕТТА СЕКЦИЈА

ПРЕДМЕТ
МАНЕВСКИ против РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА

(Жалба бр. 22742/02)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

19 Јуни 2008

Оваа пресуда ќе стане конечна во согласност со условите предвидени во член 44 став 2 од Конвенцијата. Истата може да биде предмет на редакциски измени.

Напомена: *Македонскиот превод на текстот на одлуката на Европскиот суд за човекови права е исклучиво информативен и од него не произлегуваат никакви права и/или обврски. Единствено официјалниот текст на одлуката на Европскиот суд за човекови права на англиски и/или француски јазик, објавена од страна на Судот е автентичен и се смета за оригинал. Не е дозволено објавување на овој превод на било каков начин без претходна дозвола од страна на Министерството за правда на Република Македонија, освен во случај доколку се користи за информирање.*

Во случајот Маневски против Република Македонија,

Европскиот Суд за човекови права (Петти оддел), заседавајќи во совет составен од:

Peer Lorenzen, Претседател,

Rait Maruste,

Volodymyr Butkevych,

Renate Jaeger,

Isabelle Berro-Lefèvre,

Мирјана Лазарова Трајковска,

Zdravka Kalaydjieva, *судии*,

and Claudia Westerdiek, *секретар на оделот*,

Расправајќи на затворена седница на 27 мај 2008,

Ја донесе следнава пресуда, која беше усвоена на истиот датум:

ПОСТАПКА

1. Случајот беше инициран со жалба бр.22742/02 против Република Македонија вложена пред Судот согласно Член 34 од од Конвенцијата за заштита на човековите права и основните слободи (“Конвенцијата“) од страна на македонскиот државјанин г-дин Александар Маневски (“жалителот”), на 12 Март 2002.

2. Апликантот беше застапуван од страна на д-дин З. Гавриловски, адвокат од Скопје. Македонската Влада (“Владата“) е застапувана од својот агент, г-ѓа Р. Лазареска Геровска.

3. На 31 Јануари 2006 Судот одлучи да ја комуницира жалбата до Владата. Применувајќи ги одредбите на членот 29 став 3 од Конвенцијата, Судот одлучи да ја испита основаноста на жалбата истовремено со нејзината допуштеност.

ФАКТИ

ОКОЛНОСТИ НА ПРЕДМЕТОТ

4. Апликантот бил роден 1936 и живее во Скопје.

1. Постапки по однос на Решенијата на Гувернерот на Народна банка („прв сет на постапки,,)

5. Жалителот работел како Генерален директор на банката, К.Б. (во натамошниот текст „банката,,)

6. На 25 април 1996 година Гувернерот на Народната банка („Гувернерот,,) издал решение со кое што ја одземал согласноста за именување за генерален директор на банката за жалителот, и за вршење на други задолженија поврзани со посебни овластувања за неопределено време (“решението“). Решението било засновано на факти по однос на неуспешното раководење на работата и неправилности во работењето на банката под негово раководство. На 22 Мај 1996 Советот на НБРМ („Советот,,) ја одбил жалбата на жалителот и го потврдил решението.

7. На 12 Септември 1996 година Врховниот суд ја уважил тужбата на жалителот во управен спор поднесена на 29 Мај 1996 година и ја поништил одлуката на Советот. Тој утврдил

дека местото генерален директор не е поврзано со посебни овластувања, па соодветно на тоа решението не требало да се донесе по однос на жалителот

8. На 13 Ноември 1996 година Уставниот суд ја усвоил иницијативата на жалителот и членот 51 став 14 од Законот за народна банка, согласно кој што Гувернерот доколку било потребно, бил овластен да презема и други мерки (наспроти оние експлицитно споменати), го прогласил за неуставен.

9. На 18 Јуни 1997 Уставниот суд ги прогласил одредбите од Законот за народна банка, врз основа на кои Советот одлучувал по жалбата на решението на Гувернерот, за неуставни. Тој утврдил дека учеството на Гувернерот во управувањето со работата на Советот, кога овој одлучува по жалби на негови решенија донесени во прва степен, било спротивно на уставниот принцип за двостепеност во јурисдикцијата.

10. На 10 Јуни 1997 година општата седница на Врховниот суд го усвоила Барањето за заштита на законитост на Јавниот обвинител и ја укинал одлуката на Врховниот суд од 12 Септември 1996 година. Судот во својата одлука се потпрел на автентичното толкување на Собранието на РМ на членот 70 од Законот за банки и штедилници, согласно кое што генералниот директор на банката треба да се третира како лице со посебни овластувања.

11. На 4 Февруари 1998 година Врховниот суд, повикувајќи се на одлуката на Уставниот суд од 18 Јуни 1997, ја уважил тужбата на жалителот, и ја укинал одлуката на Советот од 22 мај 1996 година.

12. Бидејќи Советот наводно останал неактивен, жалителот барал од Врховниот суд тој со решение да ја замени одлуката на Советот и да одлучи во неговиот предмет.

13. На 1 Септември 1998 година Советот, заседавајќи без гувернерот, ја одбил жалбата на жалителот и го потврдил решението на Гувернерот. На 18 Ноември 1998 Врховниот суд го одбил барањето на жалителот, да одлучи по основаноста во неговиот предмет наместо Советот.

14. На 7 Јули 1999 Врховниот суд ја усвоил тужбата на жалителот и ја укинал одлуката на Советот. Тој утврдил дека Советот нецелосно ги утврдил фактите со што ја повредил постапката.

15. На 26 Август 1999 Судот повторно ја одбил жалбата на жалителот.

16. На 6 Септември 1999 апликантот завел нов управен спор пред Врховниот суд.

17. На 2 Декември 1999 Врховниот суд ја усвоил тужбата на жалителот и ги укинал одлуката на Советот од 26 Август 1999 година и решението од 25 Април 1996 година. Тој утврдил дека Гувернерот и Советот погрешно утврдиле дека жалителот го нарушил монетарниот систем. На 19 Февруари 2001 година општата седница на Врховниот суд го усвоила барањето за заштита на закониост на Јавниот обвинител, и ја укинал таквата одлука. Тој утврдил дека фактите биле утврдени без одржување на јавна расправа.

18. На 11 Септември 2003 година Врховниот суд конечно, не ја усвоил тужбата на жалителот. Тој ја засновал својата одлука, *inter alia*, на Законот за банки и штедилници од 1993 година, согласно кој што Народната банка ја контролира законитоста на работењето на банките, па соодветно на тоа Гувернерот е овластен да забрани, целосно или делумно, лица со посебни овластувања да ги вршат своите обврски. Тој исто така реферирал на член 50 став 2 од Законот за Народна банка од

1992 година, и одлучил дека Гувернерот законски го спречил жалителот да работи како генерален директор на банката, заради нерегуларности во работењето на банката под неговото раководство.

18. На 26 Декември 2003 жалителот, неуспешно барал јавниот обвинител да поднесе пред Врховниот суд барање за заштита на законитоста..

2. Парнични постапки по однос на изнуденото пензионирање на жалителот („втор сет на постапки,,)

19. На 25 Мај 2000, новоименуваниот генерален директор на банката со решение го прекинал работниот однос на жалителот, бидејќи тој ги исполнил условите за пензионирање.

20. На 27 Јуни 2000 Управниот одбор на банката (“Одборот“) го отфрлил приговорот на жалителот.

21. На 4 Јули 2000 жалителот поднел тужба против неговото присилно пензионирање. Тој спорел дека не ги исполнувал законските услови за пензионирање.

22. На 2 Јули 2001 година Основниот суд Скопје ја усвоил тужбата на жалителот и ја укинал одлуката на банката. Одлучил откако прибавил наод на вешто лице по однос на работниот стаж на жалителот.

23. На 6 Септември 2001 банката поднела жалба. На 6 Декември 2001 година Апелациониот суд Скопје ја укинал одлуката на првостепениот суд и предметот го вратил на повтроно одлучување.

24. На 6 Декември 2002 Основниот суд Скопје го усвоил тужбеното барање на жалителот и го укинал решението на банката за престанок на работен однос. Ниту една од

закажаните расправи не била одложена по барање на жалителот.

25. На 13 Ноември 2003 Апелациониот суд Скопје ја усвоил жалбата на банката од 4 февруари 2003 година и ја укинал одлуката на првостепениот суд.

26. На 14 Октомври 2005 година, Основниот суд Скопје го одбил тужбеното барање на жалителот. Во текот на тие постапувања, судот прибавил информации од различни институции по однос на работниот стаж на жалителот. На 1 Септември 2004 година тој исто така одредил вешто лице за изготвување на наод во врска со тоа, и им наложил на институциите да му овозможат пристап до соодветната документација. Наодот на вештото лице бил изготвен во март 2005. На 23 Март 2006 година Апелациониот суд Скопје ја потврдил одлуката на првостепениот суд.

27. На 29 мај 2006 година жалителот, вложил ревизија пред Врховниот суд. Постапката е сеуште во тек.

3. Парнични постапки по однос на разрешување од функцијата генерален директор на банката (“трет сет на постапки”)

28. На 29 Јули 1996 година Управниот одбор на банката го разрешила жалителот од позицијата Генерален директор на Банката. На 9 Октомври 1996 година Бордот го отфрлил приговорот на жалителот и го раскинал неговиот договор со банката.

29. На неопределен датум 1996 година, апликантот завел граѓански спор против одлуката на Управниот одбор.

30. На 29 Ноември 1996 година Основниот суд Скопје делумно го усвоило тужбеното барање на жалителот и ја

укинало одлуката на Управниот одбор. Судот го одбил барањето во делот на раскинувањето на договорот.

31. На 17 Септември 1997 година Апелациониот суд Скопје ги усвоил и двете жалби на странките и ја укинал одлуката на првостепениот суд.

32. На 27 Април 1998 година Основниот суд Скопје го одбил тужбеното барање на жалителот по однос на неговото разрешување и го отфрлил барањето по однос на раскинувањето на неговиот договор.

33. На 2 Јуни 1999 Апелациониот суд Скопје делумно одлучил во корист на жалителот, имено, ја усвоил жалбата по однос на разрешувањето, а ја одбил по однос на неговиот договор.

34. На 19 Јануари 2000 Основниот суд Скопје ја усвоил тужбата на жалителот и ја укинал одлуката на Одборот по однос на неговото разрешување („судската одлука,“). Таа одлука била потврдена од страна на Апелациониот суд Скопје од 19 Април 2000.

35. Откако Одборот го одбил барањето на жалителот за воспоставување на правната состојба како пред разрешувањето, жалителот иницирал извршна постапка барајќи повторно назначување и исплата на разлика во плата.

36. На 27 Октомври 2000 Основниот суд Скопје го одбил барањето на жалителот, бидејќи во судското решение не била утврдена обврската за негово повторно назначување.

37. На 22 Јануари 2001 година Апелациониот суд Скопје ја усвоил жалбата на жалителот и го вратил предметот на повторно одлучување, спорејќи дека судското решение имало ретроспективен ефект.

38. На 12 Февруари 2001 Основниот суд Скопје го одбил барањето на жалителот за повторно назначување и исплатата на разликата во плата.

39. На 26 Април 2001 година Апелациониот суд Скопје ја потврдил одлуката на понискиот суд и ја одбил жалбата на жалителот. Со писмо од 5 Септември 2005 година, Основниот суд Скопје изјавил дека нема докази во предметното досие со кои би се потврдило дека копија од таа одлука му била доставена на жалителот или неговиот адвокат.

40. Со барање од 10 Јули 2001 година, жалителот неуспешно барал јавниот обвинител да вложи барање за заштита на законитоста пред Врховниот суд. Неговото барање било одбиено на 31 Август 2001. На 12 Септември 2001 тоа известие наводно било доставено до жалителот.

РЕЛЕВАНТНО ДОМАШНО ЗАКОНОДАВСТВО

41. Член 10 од Законот за парнична постапка од 1998 (Законот од 1998) предвидува дека судовите се должни постапката да се спроведе без одолжувања и со што помалку трошоци, и да ја оневозможи секоја злоупотреба на правата на странките во постапката.

42. Член 408 од Законот од 1998 предвидува дека, *inter alia*, дека Судот секогаш треба да обрне посебно внимание на потребата од итно решавање на работните спорови.

43. Член 10 став 1 и 405 од Законот за парнична постапка од 2005 го утврдува истото.

ПРАВО

I НАВОДНА ПОВРЕДА НА ЧЛЕНОТ 6 СТАВ 1 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

45. Жалителот се жалеше дека должината на првата и втората постапка не биле во согласност со барањето за “судење во разумен рок” согласно член 6 став 1 од Конвенцијата, кој гласи:

“ Во определувањето на неговите граѓански права и обврски...секој има право на...судење во разумен рок од страна на...трибунал...”

A. Допуштеност

44. Владата не приговараше на допуштеноста на жалбата. Судот смета дека таа не е очигледно неоснована во смисла на Член 35 став 3 од Конвенцијата. Тој понатаму смета дека жалбата не е недопуштена по било кој основ. Заради тоа таа се прогласува за допуштена.

Б. Основаност

1. Прв сет на постапки

а. Наводи од странките

45. Владата изјави дека периодот кој што изминал пред стапувањето на сила на Конвенцијата по однос на Република Македонија не би требал да се земе предвид при разгледувањето. Тие изјавија дека постоеле комплексни

околности, подразбирајќи ги и дополнувањата на релевантните закони и вклучувањето на Уставниот суд. По однос на однесувањето на домашните судови, Владата спореше дека тие во предметот на жалителот постапувале и одлучувале со должното внимание. Тие исто така укажаа на преголемиот обем на работа на Врховниот суд во оспорениот период.

46. Апликантот изјави дека предметот не барал разгледување на било какви комплексни прашања. Тој изјави дека законските одредби укинати од страна на Уставниот суд, дополнително повторно биле воведени, што се рефлектирало на должината на постапките. Тој понатаму спорел дека обемот на работа на судовите не ја ослободува Државата од обврската таа да организира ефикасен судски систем. На крајот тој не се согласи со аргументот дека судовите одлучиле по неговиот предмет во потребното време.

б. Оценка на Судот

47. Судот најнапред забележува дека Гувернерот го издал решението на 25 април 1996. На 29 мај 1996, по неуспешната управна постапка пред Советот, жалителот завел управен спор пред Врховниот суд во кој што го спорел решението. Сепак, како што беше известно од Владата, периодот кој е во надлежност на Судот започнува на 10 април 1997, со признавањето на правото на индивидуална жалба од страна на Република Македонија (види *Docevski v. the Republic of Macedonia*, no. 66907/01, § 27, 1 March 2007).

48. Во оценување на разумноста на времето кое поминало по таа дата, мора да се земе во предвид состојбата на постапката на 10 април 1997 година (види *Ziberi v. the Republic of Macedonia*, no. 27866/02, § 41, 5 July 2007). Во врска со ова Судот забележува

дека во време на влегување во сила на Конвенцијата во однос на Република Македонија постапката веќе траела скоро една година. Одлуката на Врховниот суд од 12. Септември 1996 година е последната одлука донесена во тој период. Постапките завршиле на 11 Септември 2003 година, кога Врховниот суд го одбил тужбеното барање на жалителот. Дополнителната неуспешна постапка пред Јавниот обвинител не е земена предвид за пресметување на должината на постапувањето, бидејќи таа не претставува ефикасно правно средство кое што бара да биде земено предвид (види *Lepojić v. Serbia*, no. 13909/05, §§ 53 and 54, 6 November 2007). Постапките според тоа траеле некои седум години и 4 месеци, од кои што 6 години и 5 месеци потпаѓаат да бидат разгледани од страна на Судот, за трите судски инстанции.

49. Судот повторува дека разумноста на должината на постапките мора да биде оценета земајќи ги во предвид околностите на случајот и во поглед на следните критериуми: комплексноста на случајот, однесувањето на тужителот и релевантните надлежни учесници и засегнатиот интерес на тужителот во спорот (see *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII; *Humen v. Poland* [GC], no. 26614/95, § 60, unreported; *Comingersoll S.A. v. Portugal* [GC], no. 35382/97, ECHR 2000-IV; and *Philis v. Greece (no. 2)*, judgment of 27 June 1997, *Reports of Judgments and Decisions* 1997-IV, § 35).

50. Судот смета дека случајот е од комплексна природа, но тоа неможе самото по себе да ја објасни должината на постапките. Во дополнение, тужената држава не спореше дека жалителот придонел за должината на постапките.

51. Судот потсетува дека Договорните страни треба да го организираат нивниот правен систем на начин нивните судови

да гарантираат право на секој да добие конечна пресуда во разумен рок во спорови кои се однесуваат на граѓанските права и обврски (види *Kostovska v. the Republic of Macedonia*, no. 44353/02, § 41, 15 June 2006).

52. Во врска со ова, Судот повторува во дека хроничната преоптовареност, на која реферира Владата по однос на постапките пред Врховниот суд, не може да го оправда долгото траење на постапките. (види, *mutatis mutandis*, *Dumanovski v. the Republic of Macedonia*, no. 13898/02, § 45, 8 December 2005; *Klein v. Germany*, no. 33379/96, § 43, 27 July 2000; and *Pammel v. Germany*, judgment of 1 July 1997, *Reports of Judgments and Decisions* 1997-IV, § § 69 and 71).

53. На крајот, Судот смета дека преголемата должина на постапките се должи на постојаното преиспитување на предметот (see *Ziberi, cited above, § 46*). Во текот на времето кое потпаѓа во рамките на *ratione temporis*, предметот бил преотваран во пат наврати. Дури и Општата седница на Врховниот суд двапати одлучувала по барањето на јавниот обвинител за заштита на законитоста. Во врска со ова, Судот забележува дека повторувањето на укинувачките решенија во рамки на еден сет на постапки укажува на сериозни недостатоци во судскиот систем (see *Pavlyulynets v. Ukraine*, no. 70767/01, § 51, 6 September 2005; *Wierciszewska v. Poland*, no. 41431/98, § 46, 25 November 2003). Тој понатаму забележува дека на Врховниот суд му требале скоро две години и седум месеци за да ги донесе своите конечни одлуки. (види ставови 17 и 18 погоре). Тој период се чини прекумерен имајќи предвид дека Судот не извел никакви докази ниту пак преземал некакви процесни дејствија (види *Lickov v. the Republic of Macedonia*, no. 38202/02, § 30, 28 September 2006).

2. Втор сет на постапки

а. Наводи од странките

54. Владата се произнесе дека конкретниот предмет бил комплексен, имајќи ги предвид обемените докази, вклучувајќи ги наодите на вештите лица и внатрешните регулативи на банката, а кои требале да бидат разгледани со цел да се утврдат фактите. Фактот дека случајот се однесувал на работен спор, кој по својата природа, бара итна одлука, допринел за неговата комплексност.

55. Тие понатаму изјавија дека жалителот придонел за должината на постапката со оглед на неговото наводно непостапување по однос на достава на доказите барани од страна на првостепениот суд. Фактот дека тој ги искористил сите можни правни средства и лекови исто така придонело за должината на постапките.

56. Жалителот спореше дека тој не барал никави вешти мислења, ниту пак приговарал на оние изготвени во текот на постапката; според тоа тој не може да се третира за одговорен за протекот на времето потребно за тие испитувања. Тој понатаму ги спореше наводите на Владата дека не постапил согласно судската наредба, како недокажани. Понатаму, тој спореше дека имало преголеми одолжувања помеѓу расправите. На крајот, повтори дека домашните судови не го покажале потребното внимание, имајќи ја предвид итната природа на спорот.

б. Оценка на Судот

57. Судот забележува дека постапките започнале на 4 Јуни 2000 кога апликантот завел парнична постапка за укинување на

решението за престанок на неговиот работен однос. Оспорената постапка се чини дека сеуште е во тек, со оглед на тоа дека не се прикажани докази дека Врховниот суд одлучил по ревизијата на жалителот од 29 Мај 2006 година. Тие траат веќе скоро осум години за два судски инстанции.

58. Судот не смета дека предметот бил од комплексна природа по однос на факти и законодавство.

59. Тој понатаму смета дека, во отсуство на било какви спротивни докази, нема одолжувања кои може да му се припишат на жалителот. Во овој контекст, тој ги прифаќа неговите аргументи по однос на вештите наоди и поднесувањето на бараните докази. Во врска со ова, Судот забележува главната одговорност за одложувањата предизвикани заради вештите наоди условно паѓа на сметка на државата. Во дополнение, вештото лице работело во контекст на судската постапка, надгледувано од судијата, кој останува одговорен за подготовката и брзото водење на судењето (*see Stojanov v. the Republic of Macedonia, no. 34215/02, § 60, 31 May 2007*). На крајот, самиот факт дека тој во целост ги искористил правните лекови кои му стоеле на располагање согласно домашното право, неможе да се смета како негов придонес кон должината на постапката (*see Arsov v. Republic of Macedonia, no. 44208/02, § 42, 19 October 2006*).

60. Имајќи ги предвид критериумите опишани понапред во став 51, Судот смета дека целокупната должина на постапките е прекумерна. Во врска со ова, тој смета дека тоа е наспроти фактот дека и домашниот закон (види го понапред Законот за парнична постапка) и судската пракса на Судот (види *Stojanov v. the Republic of Macedonia, цитирани понапред § 61, 31 May 2007*) бараат работните спорови да бидат водени со посебно

внимание. Предметот бил враќан на повторно одлучување двапати и сеуште чека за разгледување пред Врховниот суд од 29 Мај 2006 година.

3. Заклучок

61. Имајќи ја предвид судската пракса по овој основ, Судот смета дека должината на секоја од двата сета на постапки опишани понапред не ги задоволуваат критериумите за разумен рок. Според тоа, има повреда на Член 6 став 1 од Конвенцијата.

II. ДРУГИ НАВОДНИ ПОВРЕДИ НА КОНВЕНЦИЈАТА

62. По однос на првиот сет на постапки, жалителот се жалеше согласно член 6 од Конвенцијата дека судењето било неправично, дека на Советот му недостигала непристрасност, бидејќи Гувернерот одлучил со решение во прв степен и во втор степен (како член на Советот). Во контекст на ова второво, тој исто така се поотрел на член 13 и член 2 од Протокол 7 од Конвенцијата. Тој понатаму се жалел дека одлуката на Врховниот суд од 2 Декември 2000 била донесена без јавна расправа. Потпирајќи се на член 7 од Конвенцијата тој исто така се жалеше дека решението било донесено за дејствија кои не претставувале кривично дело во моментот кога тие биле наводно сторени.

63. Тој се жалеше согласно член 6 од Конвенцијата дека третиот сет на постапки траел неразумно долго.

64. На крајот тој наведе повреда на член 4 од Протокол 7 во тоа дека тој постојано бил казнуван за ист прекршок, бидејќи решението постојано било потврдено.

65. Судот ги испита овие жалбени наводи на жалителот и најде дека во светло на доказите со кои тој располага, како и со оглед на предметот на спорот кој е во негова компетенција, тие не укажуваат на појава на повреда на правата и слободите утврдени во Конвенцијата и Протоколите кон неа..

66. Следува дека овој дел од жалбата на жалителот е очигледно неоснована и треба да биде отфрлена согласно член 35 став 3 и 4 од Конвенцијата.

III. ПРИМЕНА НА ЧЛЕНОТ 41 ОД КОНВЕНЦИЈАТА

69. Членот 41 од Конвенцијата предвидува:

"Кога Судот ќе оцени дека постои повреда на Конвенцијата или на протоколите, и доколку внатрешното право на засегнатата Висока договорна страна овозможува само делумен надомест на штетата, тогаш доколку е тоа неопходно, Судот ќе му додели правична отштета на оштетениот. "

A. Штета

67. Жалителот бараше 159,898 euros (EUR) по однос на материјална штета за разлика во плата. Тој не бараше било каков надомест по однос на нематеријална штета, освен извинување од оние кои биле инволвирани во неговиот предмет.

68. Владата не се произнесе по овој основ.

69. Судот не наоѓа никаква причинско последична врска помеѓу најдената повреда и бараната наводно претрпена

материјална штета, заради што тој го одбива неговото барање. Понатаму Судот не му досудува ниту нематеријална штета со оглед на тоа дека тој немал такво барање.

Б. Трошоци и расходи

70. Жалителот бараше EUR 1,563 за надомест и трошоци направени во вториот сет на постапки. Тој понатаму бараше EUR 1,000 за надомест и трошоци направени пред Судот. Ова ги опфаќало адвокатската тарифа за 25 часа правна работа. Тој не достави никакви пропратни документи.

71. Владата не е произнесе по овој основ.

72. По однос на барањето на жалителот за надомест на трошоците пријавени во вториот сет на постапки, Судот повторува дека правните трошоци се надоместуваат само доколку се во врска со најдената повреда (*see Ernestina Zullo v. Italy* [GC], no. 64897/01, § 153, 29 March 2006; *Belvedere Alberghiera S.r.l. v. Italy* (just satisfaction), no. 31524/96, § 45, 30 October 2003; and *Van de Hurk v. the Netherlands*, judgment of 19 April 1994, Series A no. 288, § 66). Бидејќи таквите трошоци не се направени со цел и во постапка за заштита и надомест за наводно сторената повреда во рамките на домашниот правен систем, Судот не досуди надомест на трошоци во овој дел (*vidu Milošević v. the former Yugoslav Republic of Macedonia*, no. 15056/02, § 34, 20 April 2006).

73. Согласно праксата на Судот, жалителот има право на надоместок на неговите трошоци и надоместоци само доколку докаже дека тие биле несомнено и неопходно направени и се разумни по обем. Во конкретниот предмет, Судот забележува дека жалителот не обезбедил никакви пропратни докази кои се

однесуваат на правната помош. Заради тоа не му досудува средства по тој основ.

ОД ОВИЕ ПРИЧИНИ, СУДОТ ЕДНОГЛАСНО

1. *Ја прогласува* жалбата за допуштена во делот кој се однесува на прекумерната должина на постапката, а преостанатиот дел од жалбата за недопуштена;
2. *Утврдува* дека има повреда на членот 6 став 1 од Конвенцијата;
3. *Го отфрла* барањето за правичен надоместок на жалителот.

Изготвено на англиски и објавено на 19 јуни 2008 година,
согласно член 77 став 2 и 3 од Деловникот на Судот.

Claudia Westerdiek
Секретар

Peer Lorenzen
Претседател